

Sygn. akt I C 175/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 czerwca 2020 roku

Sąd Rejonowy w Chełmnie Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Julita Preis

Protokolant: sekr. sąd. Karolina Madajczyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24 czerwca 2020 roku w C.

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B.

przeciwko W. S.

o zapłatę

orzeka:

I. Utrzymuje w mocy w całości nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 20 maja 2019 r., sygnatura akt (...)

II. Zasądza dodatkowo od pozwanej W. S. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. kwotę 300,00 zł (trzysta złotych) z tytułu kosztów procesu.

III. Ustala, że nieuiszczone koszty sądowe, od uiszczenia których pozwana była zwolniona ponosi Skarb Państwa.

IV. Przyznaje ze Skarbu Państwa – Sądowi Rejonowemu w Chełmnie adw. M. W. prowadzącemu Kancelarię Adwokacką w C. z tytułu nieopłaconych kosztów pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu kwotę 738,00 zł (siedemset trzydzieści osiem złotych), w tym VAT.

UZASADNIENIE

Powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. w pozwie skierowanym przeciwko W. S. domagał się zasądzenia od pozwanej na rzecz powoda kwoty 3302,58 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenia od strony pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa. Powód domagał się wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym.

W uzasadnieniu żądania pozwu powód wskazał, że w dniu 13 grudnia 2018 r., został wystawiony weksel, na podstawie którego pozwana miała zapłacić bez protestu powodowi kwotę 3302, 58 zł w terminie 22 lutego 2019 r. Data ta jest równocześnie datą wymagalności roszczenia, zgodnie z art. 187 § 1 pkt 1¹ kpc. Powód przedstawił weksel do wykupu listem poleconym. Należność z weksla nie została zapłacona. Powód podjął próbę pozasądowego rozwiązania sporu, która jednak się nie powiodła. Pozwana w żaden sposób nie zareagowała na wyżej wymienione wezwanie do wykupu weksla. Pozwana nie skontaktowała się też z powodem w celu skierowania sprawy na mediację. Powód wskazał, że odsetek ustawowych za opóźnienie powód domaga się od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Sprawa została zarejestrowana pod sygnaturą (...)

Sąd uwzględnił powództwo i dnia 20 maja 2019 r. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, w którym nakazał pozwanej W. S., aby zapłaciła powodowi z weksla kwotę 3302, 58 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 01 marca 2019 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 659,00 zł tytułem kosztów procesu ,w tym kwotę 600,00 zł z tytułu kosztów zastępstwa procesowego.

Pozwana W. S. złożyła zarzuty od nakazu zapłaty z dnia 20 maja 2019 r. zaskarżając go w całości , wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz o zobowiązanie powoda do przedstawienia następujących dokumentów:

informacji dotyczących zarachowania poszczególnych wpłat na poczet pożyczki z rozbiciem na kwoty i sposób ich zaliczenia, przedstawienia umowy pożyczki oraz przedstawienia deklaracji przystąpienia do ubezpieczenia . Pozwana wniosła o zasądzenie kosztów procesu od powoda według norm prawem przepisanych . Pozwana wskazała , że nie zgadza się z nakazem , że według niej powód żąda zbyt wygórowanych kwot , a umowa pożyczki, którą zawarła narusza jej prawa jako konsumenta, bowiem powód żąda horrendalnie wysokich kwot prowizji, wynagrodzenia umownego oraz składki ubezpieczeniowej. Nadto pozwana wskazała , że toczy się w Sądzie Rejonowym w (...)postępowanie o ogłoszenie jej upadłości konsumenckiej , sygnatura akt (...)

Zarządzeniem z dnia 21 lutego 2020 r. , wobec skutecznego złożenia przez pozwaną zarzutów od nakazu zapłaty sprawa została skierowana do rozpoznania w trybie postępowania uproszonego i została zarejestrowana pod sygnaturą (...).

W odpowiedzi na zarzuty pełnomocnik powoda wniosła o utrzymanie w mocy nakazu zapłaty z dnia 20.05.2019 r. w całości oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda zwrotu uzupełniających kosztów procesu powstałych w związku z wniesieniem przez pozwaną zarzutów, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego zgodnie z § 3 ust. Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Pełnomocnik powoda ustosunkowała się także do złożonych przez pozwaną zarzutów.

Sąd ustalił, co następuje:

Dnia 13 grudnia 2018 r. została zawarta pomiędzy (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. (Pożyczkodawcą) a W. S. (Pożyczkobiorcą) umowa pożyczki nr (...). Na podstawie tej umowy Pożyczkodawca udzielił Pożyczkobiorcy pożyczki w kwocie 2000,00 zł na warunkach określonych w umowie. Pożyczkobiorca zobowiązała się do spłaty pożyczki wraz z wszystkimi kosztami , opłatami i prowizjami (całkowita kwota do spłaty) tj. do spłaty kwoty 3300,00 zł w 12 miesięcznych ratach , każdego kolejnego miesiąca w wysokości 275,00 zł , począwszy od dnia 13 stycznia 2019 r. do dnia 13 grudnia 2019 r. Plan spłat rat przedstawiał harmonogram , który stanowił integralny załącznik do umowy. W umowie pożyczki wskazano , że na całkowitą kwotę do spłaty składa się : kwota wypłaconego kapitału pożyczki - 2000,00 zł , oprocentowanie pożyczki w całym okresie kredytowania – 200,00 zł , z zaznaczeniem , że stopa oprocentowania na dzień sporządzenia umowy wynosi 10 % i wynosi dwukrotność wysokości odsetek ustawowych i zmienia się wraz z nią , prowizja za udzielenie pożyczki - 500,00 zł oraz prowizja za zarządzanie pożyczką przez cały czas trwania pożyczki – 600,00 zł. W umowie pożyczki ustalono , że zabezpieczeniem spłaty pożyczki będzie weksel własny in blanco nie na zlecenie. § 4 ust. 2 umowy pożyczki przewidywał, że w przypadku nieterminowej spłaty pożyczki Pożyczkobiorca będzie zobowiązany do zapłaty odsetek od zadłużenia przeterminowanego w wysokości dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie, zaś § 4 ust. 4 umowy, że w przypadku nieterminowej spłaty dwóch rat pożyczki Pożyczkodawca wypowiada umowę i całkowita kwota do spłaty staje się natychmiast wymagalna.

W. S. (Wystawca) podpisała weksel in blanco i złożyła deklarację wekslową, w której wskazała , że składa do dyspozycji (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. weksel własny in blanco w celu zabezpieczenia wszystkich istniejących lub mogących powstać w przyszłości roszczeń Remitenta wobec Wystawcy wynikających z zawartej pomiędzy stronami dnia 13.12.2018 r. umowy pożyczki nr (...) oraz , że Remitent po uzgodnieniu z Wystawcą ma prawo wypełnić weksel na sumę odpowiadającą całości zobowiązań wynikających z umowy pożyczki i opatrzenia go datą płatności , klauzulą bez protestu oraz do uzupełnienia pozostałych brakujących elementów weksla.

Przy zawarciu umowy pożyczki W. S. przedstawiła zaświadczenie z (...) Oddział w T., że otrzymuje rentę rodzinną i potwierdzenie, że listopadzie 2018 r. otrzymała z tego tytułu kwotę 1625,07 zł netto.

Dnia 14.12.2018 r. kwota pożyczki w wysokości 2000,00 zł została wypłacona przez Pożyczkobiorcę Pożyczkodawcy na wskazany przez nią rachunek bankowy.

dowód : - potwierdzona kopia umowy pożyczki nr (...) wraz załącznikami, w tym z deklaracją wekslową - k. 71 -74 i k. 76

- potwierdzenie wypłaty kwoty pożyczki – k.75

- kopia zaświadczenia z (...) Oddział w T. i potwierdzenie wypłaty świadczenia w listopadzie 2018 r. – k. 79 – 80

W. S. nie spłaciła żadnej raty pożyczki.

Dnia 15 lutego 2019 r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. w związku z brakiem terminowej spłaty pożyczki wypowiedziała umowę pożyczki z dnia 13.12.2018 r. ze skutkiem natychmiastowym i wezwała W. S. do zapłaty kwoty 3302,58 zł w terminie do dnia 22 lutego 2019 r. Został uzupełniony weksel in blanco na kwotę 3302,58 zł z datą płatności 22 lutego 2019 r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. wezwała W. S. do wykupu weksla w terminie do dnia 22 lutego 2019 r.

W. S. odebrała pisma dnia 19 lutego 2019 r.

dowód : - weksel – k. 4

- potwierdzona kopia wypowiedzenia i wezwania do wykupu weksla wraz z potwierdzeniem doręczenia – k. 5 i k. 77 – 78

Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie dokumentów złożonych w sprawie wyżej szczegółowo opisanych.

Sąd zważył, co następuje:

Powód dochodzi roszczeń z weksla z dnia 13 grudnia 2018 r. wystawionego przez pozwaną W. S. w związku z zawartą przez strony umową pożyczki nr (...). Zgodnie z art. 10 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. - Prawo wekslowe (tekst jednolity: Dz.U. z 2016 r. poz. 160) jeżeli weksel, niezupełny w chwili wystawienia, uzupełniony został niezgodnie z zawartym porozumieniem, nie można wobec posiadacza zasłaniać się zarzutem, że nie zastosowano się do tego porozumienia, chyba że posiadacz nabył weksel w złej wierze albo przy nabyciu dopuścił się rażącego niedbalstwa. Jednakże dominuje pogląd, że w stosunku do pierwszego wekslobiorcy - będącego kontrahentem z porozumienia wekslowego - zarzut niezgodnego z porozumieniem uzupełnienia weksla może być podnoszony bez ograniczeń, w tym zakresie art. 10 prawa wekslowego nie stosuje się (por. wyrok SN z dnia 28.04.2016 r. wydany w sprawie (...), Legalis nr (...)). Wyżej powołany art. 10 wyznacza natomiast granice skuteczności tego zarzutu względem dalszego nabywcy, który nabył weksel sposobami prawa wekslowego. Pozwana zakwestionowała należność dochodzoną przez powoda - pierwszego wekslobiorcę, dlatego dla ustalenia zakresu jej odpowiedzialności należało odwołać się do przepisów regulujących stosunek podstawowy.

W takiej sytuacji w okolicznościach sprawy najistotniejsze znaczenie, przesądzające o wzajemnych roszczeniach stron ma umowa pożyczki (...).

Zgodnie z art. 720 kc przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. W niniejszej sprawie zastosowanie winny znaleźć także przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (tj. Dz.U z 2019 r., poz. 1083 ze zmianami). W. S. zawarła bowiem przedmiotową umowę pożyczki jako konsument (art. 22¹ k.c.) Art. 3 ust. 1 teje ustawy stanowi, iż przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej

niż 255.550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi, zaś z art. 3 ust. 2 pkt 1 wynika, że za umowę o kredyt konsumencki uważa się również umowę pożyczki.

Na żadaną przez powoda kwotę 3302,58 zł składa się jak wskazał powód w piśmie procesowym z dnia 09.03.2020 r.: kwota 2000 zł tytułem wypłaconego kapitału pożyczki (§ 2 ust. 1 pkt a umowy pożyczki), kwota 200 zł tytułem oprocentowania pożyczki (§ 2 ust. 1 pkt b umowy pożyczki), kwota 500 zł tytułem prowizji za udzielenie pożyczki (§ 2 ust. 1 pkt c umowy pożyczki), kwota 600 zł tytułem prowizji za zarządzanie pożyczką (§ 2 ust. 1 pkt d umowy pożyczki) i kwota 2,58 zł z tytułu skapitalizowanych odsetek umownych za opóźnienie w płatności rat wymagalnych przed wypowiedzeniem umowy pożyczki.

Pozwana nie wykazała, że dokonała spłaty jakiegokolwiek kwoty z tytułu umowy pożyczki łączącej strony, a w tej kwestii ciężar dowodu spoczywa na pozwanej. Oprocentowanie pożyczki nie przekracza maksymalnej wysokości odsetek wynikających z czynności prawnej określonej w art. 359 § 2¹ kc.

Umowy konsumenckie podlegają ocenie w świetle klauzuli generalnej z art. 385⁽¹⁾ § 1 kc., który stanowi, że postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Za sprzeczne z dobrymi obyczajami uznaje się m.in. działania wykorzystujące np. niewiedzę, brak doświadczenia konsumenta, naruszenie równorzędności stron umowy, działania zmierzające do dezinformacji, wywołania błędnego przekonania konsumenta, wykorzystania jego niewiedzy lub naiwności. Chodzi więc o działanie potocznie określane jako nieuczciwe, nierzetelne, odbiegające in minus od przyjętych standardów postępowania (m.in. wyrok SA w Warszawie z dnia 27 stycznia 2011 r, (...)). Rażąco naruszenie interesów konsumenta zachodzi zaś w sytuacji, w których w rażący sposób została naruszona równowaga interesów stron umowy przez to, że jedna z nich wykorzystwała swoją przewagę, formułując konkretne postanowienie umowy. Zgodnie z § 2 art. 385⁽¹⁾ kc, jeżeli postanowienie umowy zgodnie z § 1 nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie. § 3 art. 385⁽¹⁾ kc przewiduje, że niezgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta. Zgodnie z § 4 tegoż artykułu ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie, spoczywa na tym, kto się na to powołuje. Należy nadmienić w nawiązaniu do argumentów podnoszonych przez powoda w piśmie procesowym z dnia 09 marca 2020 r., że Trybunał Sprawiedliwości w wyroku z dnia 26 marca 2020 r. wydanym w sprawie (...) stwierdził, że art. 1 ust. 2 dyrektywy 93/13 w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że z zakresu stosowania tej dyrektywy nie jest wyłączony warunek umowny, w którym ustala się całkowite pozaodsetkowe koszty kredytu z poszanowaniem maksymalnego pułapu przewidzianego w przepisach krajowym, niekoniecznie biorąc przy tym pod uwagę rzeczywiste ponoszone koszty.

Pozwana kwestionowała koszty pożyczki twierdząc, że są zbyt wygórowane. Ustalone w umowie pożyczki prowizje nie stanowią świadczenia głównego umowy pożyczki, o którym mowa w art. 385¹ § 1 kc., z art. 720 kc wynika, że podstawowym obowiązkiem pożyczkobiorcy jest jej zwrot w takiej samej ilości, ewentualnie zapłata odsetek. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 22.06.2010 r. wydanego w sprawie IV CSK (LEX nr(...)) stwierdził, że co do zasady dopuszczalne jest zastrzeżenie opłaty przygotowawczej, w szczególności, gdy ma ona na celu rekompensatę kosztów poniesionych przez kontrahenta. Aktualnie zarówno banki jak i inne instytucje kredytowe pobierają najczęściej opłaty przygotowawcze i prowizje. Ustawa z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim w art. 5 pkt. 6a określa pojęcie pozaodsetkowych kosztów kredytu jako wszystkich kosztów, które konsument ponosi w związku z umową o kredyt konsumencki, z wyłączeniem odsetek. Całkowity koszt kredytu obejmuje wszelkie elementy kosztów, które konsument jest zobowiązany ponieść w związku z określoną umową o kredyt konsumencki. Art. 5 pkt 6 lit. a powołanej ustawy o kredycie konsumenckim wylicza także opłaty, prowizje i marże. Z kolei art. 36 a teje

ustawy, stanowi, że maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu oblicza się według wzoru wskazanego w ust. 1 tego artykułu oraz, że pozaodsetkowe koszty kredytu w całym okresie kredytowania nie mogą być wyższe od całkowitej kwoty kredytu, a także, że pozaodsetkowe koszty kredytu wynikające z umowy o kredyt konsumencki nie należą się w części przekraczającej maksymalne pozaodsetkowe koszty kredytu obliczone w sposób określony w ust. 1 lub całkowitą kwotę kredytu. Należy nadmienić, że w ustawie o kredycie konsumenckim nakładając na pożyczkodawcę szereg obowiązków, ustawodawca nie wprowadził wymogu specyfikowania, w jaki sposób wyliczona została pobrana prowizja, poprzez wyliczenie konkretnych kosztów, jakie ma pokryć, ryzyka, jakie ma zabezpieczyć, planowanego zysku. Gdyby taka intencja istniała, to ustawodawca nałożyłby na instytucje pożyczkowe obowiązek zawarcia takich informacji w formularzu informacyjnym. Wskazana w umowie z dnia 13.12.2020 r. i żądana w niniejszej sprawie przez powoda łączna prowizja nie przekracza maksymalnych pozaodsetkowych kosztów ustalonych w oparciu o powyższe przepisy, które przy uwzględnieniu kwoty udzielonej pozwanej pożyczki i ustalonego ostatecznie w umowie okresu jej spłaty, wynoszą właśnie 1100,00 zł. Powód zawarł umowę w ramach prowadzonej działalności gospodarczej nakierowanej na osiąganie zysku. Dla jego uzyskania konieczne jest przede wszystkim pokrycie kosztów działalności. Opłaty, marże i prowizje nie wiążą się zatem jedynie z obsługą i kosztami danego stosunku zobowiązaniowego, lecz - w stosownej części - wszelkich kosztów ponoszonych przez przedsiębiorcę i stanowią należne zryczałtowane wynagrodzenie za przeprowadzenie całego procesu, składającego się zarówno z czynności faktycznych, jak i prawnych, mających na celu udzielenie pożyczki, na powyższe okoliczności powoływał się powód w piśmie procesowym z dnia 09 marca 2020 r. Nadto z uwagi na określenie przedmiotowych świadczeń poprzez podanie w umowie konkretnych kwot nie sposób było uznać, iż pozwana zawierając umowę pożyczki nie miała możliwości ustalenia łącznej kwoty zobowiązania jaką będzie obowiązana spłacić. Każda z należności została jasno sprecyzowana w treści umowy, a co za tym idzie pozwana miała orientację co do sumy zaciąganego zobowiązania. Mając na uwadze powyższe Sąd stwierdził, że brak jest podstaw do uznania, że umowa pożyczki z dnia 13.12.2018 r. uregulowała obowiązki pozwanej, w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami czy rażąco naruszając interesy pozwanej. Powód był uprawniony także do naliczenia i żądania odsetek za opóźnienie w płatności rat do daty wypowiedzenia, zgodnie z umową łączącą strony, w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie.

Wobec powyższego Sąd uznał, że weksel wystawiony przez pozwaną został uzupełniony prawidłowo, zgodnie z deklaracją wekslową oraz, że powództwo jest zasadne. Zgodnie z art. 11 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2019 r., poz. 1469), która weszła w życie z dniem 07 listopada 2019 r., sprawy wszczęte przed dniem wejścia w życie tejże ustawy rozpoznawane w postępowaniu nakazowym, do czasu zakończenia postępowania w danej instancji podlegają rozpoznaniu zgodnie z przepisami, w brzmieniu dotychczasowym, w związku z czym, na podstawie art. 496 kpc w brzmieniu do dnia 07.11.2019 r., Sąd w pkt. I sentencji orzeczenia utrzymał w mocy w całości nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 20 maja 2019 r., sygnatura akt (...)

Należy nadmienić, że Sąd monitorował przebieg postępowania toczącego się przed Sądem Rejonowym w Toruniu z wniosku pozwanej o ogłoszenie upadłości konsumenckiej, sygnatura (...), na które powoływała się pozwana w zarzutach od nakazu zapłaty. Dnia 29 czerwca 2020 r. miała miejsce publikacja orzeczenia w tej sprawie. Z informacji uzyskanych przez Sąd w innych sprawach toczących się przed tym Sądem, w których stroną jest W. S. wynika, że wniosek W. S. został oddalony, postanowienie jest nieprawomocne.

O kosztach dalszych kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie II sentencji orzeczenia, zgodnie z art. 98 kpc, uwzględniając koszty procesu zasądzone nakazem zapłaty z dnia 20 maja 2019 r. Sąd uwzględnił łącznie koszty powoda, zgodnie z żądaniem powoda zawartym w pozwie i w piśmie procesowym z dnia 09 marca 2020 r. tj. zwrot opłaty sądowej – 42,00 zł, koszty zastępstwa procesowego powoda ustalone zgodnie z art. 102 § 1, § 2 pkt. 3, § 3 pkt. 2 i § 15 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 r., poz. 265) - 900,00 zł oraz zwrot poniesionej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa - 17,00 zł. Sąd nie stwierdził, aby wystąpiły przesłanki do nieobciążania pozwanej kosztami procesu na podstawie art. 102 kpc, pełnomocnik pozwanej nie wskazał jakie okoliczności miałyby za tym przemawiać, zaś brak jakiegokolwiek

realizacji przez pozwaną zawartej przez nią umowy i brak wykazania jakie przyczyny to spowodowały w ocenie Sądu nie zachodzi szczególnie uzasadnionych wypadek , o którym mowa w art. 102 kpc.

W punkcie III sentencji orzeczenia Sąd orzekł , że nieuiszczone koszty sądowe, od uiszczenia których pozwana była zwolniona ponosi Skarb Państwa, brak było bowiem podstaw do obciążenia nimi którejs ze stron .

W punkcie IV sentencji orzeczenia Sąd orzekł o kosztach pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu zgodnie z § 2, 4 i 8 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (tj. Dz. U z 2019 r. , poz. 68) .